Mądre wychowanie- recepta na sukces?

Nie stworzono jeszcze szkół, w których uczono by rodziców, jak dobrze wychowywać swoje dziecko. Jak postępować, gdy pokłóci się z rówieśnikiem albo co gorsza- kogoś uderzy. Działamy często po omacku, podpatrujemy znajomych, pamiętamy jak wychowywali nas nasi rodzice, postępujemy, więc tak jak oni, lub wręcz przeciwnie.

Co to znaczy wychowywać? **Wychowywanie to uczenie dziecka jak ma sobie radzić w życiu, to przygotowywanie naszej pociechy do samodzielnego, sprawnego poruszania się w świecie dorosłych. Wychowanie to wyposażanie dziecka w wiedzę i umiejętności, które będą mu potrzebne w dorosłym życiu.**

Mądre wychowanie to konsekwentne wyznaczanie granic.

Jako rodzice mamy tendencję do ochraniania naszych dzieci. Uczą się, że jeśli coś im się nie uda to my to zaraz naprawimy i później w dorosłym życiu przechodzą ciężką lekcję odpowiedzialności.
Nagle okazuje się, że nie ma, kto naprawić błędów, pomagać na studiach czy w pracy.
Człowiek, który bierze odpowiedzialność za siebie stara się przewidzieć wszystkie możliwości i wykluczyć ewentualne problemy, potrafi też przyznać się do błędu.

Zanim przystąpimy do wychowywania swoich dzieci powinniśmy zrobić mały rachunek sumienia.
- Czy my jako ludzie dorośli potrafimy i podejmujemy odpowiedzialność za siebie?
- Czy nie obwiniamy za swoje porażki innych?
Jeżeli zauważasz u siebie takie zachowania to warto zmienić swoje podejście.

Zwykliśmy omijać niewygodne tematy, odwlekać w czasie trudne rozmowy, wymijająco opowiadać o problemach lub udawać, że nic się nie stało.
Tymczasem to największy błąd. Nasze dziecko nie jest głupie, widzi, że coś się dzieje. Taka niewiedza i dezorientacja, jaką nasza pociecha odczuwa jest gorsza od najgorszej prawdy. Wiedząc, co się dzieje dookoła, dziecko będzie mogło oswoić się z nową sytuacją.
W życiu spotykają nas różne sytuacje, negatywne również się zdarzają. Musimy, zatem nauczyć dziecko jak dawać sobie radę z kiepskimi stopniami, śmiercią kogoś bliskiego, rozwodem rodziców, problemami finansowymi w rodzinie.

Jak rozmawiać z dzieckiem na trudne tematy?

Zwyczajnie. Bez zbędnych przygotowań, podchodów, oczekiwania na dobry moment, humor dziecka. Nie odkładaj tego na koniec tygodnia. Dziecko musi mieć czas na to żeby oswoić się z nową sytuacją i przygotować na zmianę. Pamiętajmy tylko, by taka rozmowa nie była przerywana przez inne osoby lub niespodziewane telefony.
Rozmawiając z dzieckiem postaraj się hamować emocje. Pamiętaj, że chcesz przekazać mu informacje, a nie Twój stosunek do zaistniałej sytuacji. Niech dziecko przeżywa to na swój sposób, a nie Twój.
Zaufanie
Zaufanie do dziecka, to wiara w to, że jego działania będą zgodne z naszymi oczekiwaniami. Rodzice ufają, że zachowania dziecka są odpowiedzialne i uczciwe.

Jak wpływa na dziecko świadomość, że rodzice mu ufają:

- ✓ **Utrzymuje pozytywne relacje z rodzicami**
- ✓ **Bardziej ufa sobie**
- ✓ **Czuje się wolne**
- ✓ **Łatwiej radzi sobie z nowymi sytuacjami**
- ✓ **Jest zadowolone**
- ✓ **Jest bardziej samodzielne**

- ✓ **Działa z większą swobodą**
- ✓ **Jest odważniejsze**
- ✓ **Wierzy w swoje możliwości**
- ✓ **Nie obawia się wyzwań**
- ✓ **Myśli niezależnie**

Obdarzenie człowieka zaufaniem jest wyrazem szacunku dla niego. Jeśli my zaufamy dziecku, to mamy wielkie szanse, że i ono nam zaufa.

Nadmierna kontrola jest często następstwem lęku o swojego potomka. Rodzice obawiają się, że jeśli przestaną kontrolować swoje dziecko, to zacznie ono zachowywać się niewłaściwie. Ograniczając dziecku swobodę, monitorując jego zachowanie, dorośli mają nadzieję, że uchronią dziecko przed niebezpieczeństwami. Takie traktowanie wywołuje u dziecka sprzeciw, bunt i złość.
Danie dziecku większej swobody nie oznacza braku troski czy zainteresowania nim. Dzieci buntują się, walczą, zamykają się w sobie albo poddają się. Dalsze nadmierne kontrolowanie przyczyni się do ograniczenia ich samodzielności i dojrzałości. Może być również powodem pogorszenia się relacji pomiędzy Wami a dzieckiem. Zewnętrzna kontrola ogranicza kształtowanie się wewnętrznych mechanizmów samokontroli. Umiejętność ta jest bardzo istotna w życiu każdego człowieka. Dzięki niej nie potrzebujemy nadzoru, rozkazów, zakazów, żeby skutecznie działać. Samodyscyplina jest motorem naszej aktywności.
Starajmy się traktować dziecko tak, jak sami chcielibyśmy być traktowani. Osoba obdarzona zaufaniem, stara się go nie stracić.

Kara

Dlaczego rodzice stosują kary?

- ✓ **Bo uważają je za najlepszą metodę wychowawczą**
- ✓ **Ze złości**
- ✓ **Z bezsilności**
- ✓ **Ze wstydu**
- ✓ **W trosce o dziecko**

Dziecko powinno znać i przestrzegać zasady, jakie zostały ustanowione w rodzinie. Łamanie ich musi wiązać się z konsekwencją. Rodzice powinni w sposób zdecydowany wyrazić swój sprzeciw, ale nie atakując dziecka. Rodzic powinien dokładnie określać swoje oczekiwania w stosunku do dziecka. Dziecku, które źle postąpiło, należy dać szansę naprawienia nieodpowiedniego zachowania.

Nagroda

Wielu rodziców chętnie stosuje nagrody, jako narzędzie wychowawcze. Jednak metoda ta może stanowić pewnego rodzaju pułapkę. Dziecko uzależnia swoje zachowanie od nagród. Nie istnieje nagroda wewnętrzna, czyli zadowolenie z własnych działań.

Najlepszą nagrodą dla dziecka jest zadowolenie i radość rodziców oraz ich pochwała.

Dlaczego powinniśmy pozwalać dzieciom popełniać błędy?

Każdy człowiek uczy się na swoich błędach. Inaczej zapamiętujemy to, co usłyszymy czy zobaczymy a inaczej to, co wiąże się z naszą aktywnością. Popełnianie błędów wzmacnia nas emocjonalnie i uodparnia na sytuacje trudne. Dziecko uczy się odpowiedzialności za siebie. Dzięki popełnianym błędom dziecko nauczy się brać odpowiedzialność za swoje postępowanie, ale również, że popełnianie błędu to jedna decyzja, a naprawa negatywnych skutków to kolejna sprawa.
Pozwól dziecku podejmować decyzję i popełniać błędy na miarę jego wieku i możliwości.
Uprzedzaj dziecko, o konsekwencjach jego wyborów. Jeśli dziecko się upiera, pozwól mu na jego decyzję. Im mniejsze dziecko, tym mniejsze negatywne skutki powinno ponosić. Doradzaj dziecku, jak może naprawić swój błąd i nie stresuj go bardziej. Wspieraj dziecko w trudnych chwilach, doceniaj jego odpowiedzialność, chwal za to, że wybrnęło z sytuacji, zadbaj, by wyciągnęło odpowiednie wnioski.

Świat jest pełen zasad i reguł, które dorosły człowiek będzie musiał przestrzegać. Dziecku uczonemu od maleńkości posłuszeństwa i karności łatwiej będzie podporządkować się zasadom obowiązującym w szkole, a później w pracy.
Zachowując równowagę miedzy miłością a dyscypliną dajemy dziecku instrukcję obsługi, jak żyć w społeczeństwie, jak pracować, uczyć się, zawierać przyjaźnie.
Konsekwentnie stosując dyscyplinę wobec dziecka dajemy mu poczucie bezpieczeństwa emocjonalnego.

Jak wprowadzić dyscyplinę?

- ✓ **Jeśli masz już kilkuletnie i starsze dziecko wprowadzaj zasady małymi kroczkami.**
- ✓ **Zasady wprowadzone przez Was muszą być przestrzegane także przez rodziców-, aby uniknąć nieporozumień. Ważne, aby obie strony rozumiały zasadność tych reguł.**
- ✓ **Musisz być konsekwentny, jednak pamiętaj, że dyscyplina to narzędzie a nie cel.**
- ✓ **Zachowaj równowagę pomiędzy miłością a dyscypliną.**

W wielu sytuacjach rozwiązujemy za dzieci problemy zamiast nauczyć je, jak te trudności pokonywać. Jeśli chcemy, aby naszemu dziecku niczego w życiu nie zabrakło, nauczmy je to zdobywać.

Współczesność wymaga od nas ciągłego dostosowywania się do zmian. Aby dziecko dobrze sobie z nimi radziło, powinno być elastyczne i otwarte, myśleć niekonwencjonalnie i odważnie, umieć adaptować się do zmiennych warunków.
W literaturze psychologicznej można znaleźć wiele definicji kreatywności. Jest to bardzo złożony proces, dzięki któremu powstają nowe pomysły, idee, rozwiązania problemów, koncepcje, spojrzenie na świat.
Kreatywnością można nazwać zdolność do tworzenia czegoś nowego. Kreatywności sprzyjają warunki panujące w domu, szkole, środowisku. Nic tak nie inspiruje, jak wspólna praca nad wygenerowaniem ciekawego pomysłu.

Jeśli nie radzisz sobie ze zbuntowanym nastolatkiem, rozmowy, kary i błagania nie przynoszą żadnych skutków można sięgnąć po pomoc z zewnątrz.

- ✓ **Zgłoś się do pedagoga w szkole Twojego dziecka.**
- ✓ **Porozmawiaj z wychowawcą, chodź na zebrania do szkoły. Ważna jest rola wychowawcy. Może nauczyciel zauważy to, co nawet najbardziej uważnym rodzicom umyka, ponieważ rodzice podchodzą bardziej emocjonalnie do problemu.**
- ✓ **Skorzystaj z pomocy innych członków rodziny. Wsparcie rodziny jest bardzo ważne.**

Umiejętne komunikowanie się w rodzinie sprawia, iż dziecko ma poczucie, że jest słuchane, że może porozmawiać z rodzicem o tym, co się dzieje, a to wpływa na jego poczucie bezpieczeństwa.

Poszukiwanie tożsamości przez dzieci i młodzież jest rzeczą naturalną i nie da się fazy buntu ominąć. Czasem trzeba się oddalić, żeby znowu móc się przybliżyć.
Rodzice powinni dać dziecku szansę na podejmowanie różnorodnych działań, rozwój zainteresowań, które być może nie są zgodne z Waszymi wyobrażeniami, ale są interesujące dla dziecka.
Możemy nie akceptować pewnych zachowań dziecka, ale to nie powinno warunkować naszej miłości do niego. Wszystkie dzieci pragną być zauważane przez swoich rodziców.

MIŁOŚĆ DO DZIECKA POWINNA BYĆ BEZWARUNKOWA.

Przykazania dla Rodziców!

1) Nie psuj mnie. Dobrze wiem, że nie powinienem mieć tego wszystkiego, czego się domagam. To tylko próba sił z mojej strony.

2) Nie bój się stanowczości. Właśnie tego potrzebuję - poczucia bezpieczeństwa.

3) Nie bagatelizuj moich złych nawyków. Tylko ty możesz pomóc mi zwalczyć zło, póki jest to jeszcze w ogóle możliwe.

4) Nie rób ze mnie większego dziecka, niż jestem. To sprawia, że przyjmuje postawę głupio dorosłą.

5) Nie zwracaj mi uwagi przy innych ludziach, jeśli nie jest to absolutnie konieczne. O wiele bardziej przejmuję się tym, co mówisz, jeśli rozmawiamy w cztery oczy.

6) Nie chroń mnie przed konsekwencjami. Czasami dobrze jest nauczyć się rzeczy bolesnych i nieprzyjemnych.

7) Nie wmawiaj mi, że błędy, które popełniam, są grzechem. To zagraża mojemu poczuciu wartości.

8) Nie przejmuj się za bardzo, gdy mówię, że cię nienawidzę. To nie ty jesteś moim wrogiem, lecz twoja miażdżąca przewaga.

9) Nie zwracaj zbytniej uwagi na moje drobne dolegliwości. Czasami wykorzystuję je, by przyciągnąć twoją uwagę.

10) Nie zrzędź. W przeciwnym razie muszę się przed tobą bronić i robię się głuchy.

11) Nie dawaj mi obietnic bez pokrycia. Czuję się przeraźliwie tłamszony, kiedy nic z tego wszystkiego nie wychodzi.

12) Nie zapominaj, że jeszcze trudno mi jest precyzyjnie wyrazić myśli. To, dlatego nie zawsze się rozumiemy.

13) Nie sprawdzaj z uporem maniaka mojej uczciwości. Zbyt łatwo strach zmusza mnie do kłamstwa.

14) Nie bądź niekonsekwentny. To mnie ogłupia i wtedy tracę całą moją wiarę w ciebie.

15) Nie odtrącaj mnie, gdy dręczę cię pytaniami. Może się wkrótce okazać, że zamiast prosić cię o wyjaśnienia, poszukam ich gdzie indziej.

16) Nie wmawiaj mi, że moje lęki są głupie. One po prostu są.

17) Nie rób z siebie nieskazitelnego ideału. Prawda na twój temat byłaby w przyszłości nie do zniesienia. Nie wyobrażaj sobie, iż przepraszając mnie stracisz autorytet. Za uczciwą grę umiem podziękować miłością, o jakiej nawet ci się nie śniło.

18) Nie bądź ślepy i przyznaj, że ja też rosnę. Wiem, jak trudno dotrzymać mi kroku w tym galopie, ale zrób, co możesz, żeby nam się to udało.

19) Nie bój się miłości. Nigdy.